

Arrest

nr. 243 089 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Verzoekster verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 januari 1991.

1.2. Op 3 september 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 31 maart 2020 onontvankelijk verklaard en op 17 april 2020 werd deze beslissing aan verzoekster betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.09.2018 werd ingediend door :

[…]

+ als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen:

- [...], geboren op 23.12.2011, nationaliteit: nog niet bepaald

- [...], geboren op 21.02.2013, nationaliteit: nog niet bepaald

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 28.05.2010 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 16.05.2011 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 30.05.2011.

Op 02.12.2011 vroeg betrokkene in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 31.07.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het zou land dienen te verlaten. Ook was de duur van deze asielpcedure – namelijk iets minder dan 8 maanden – niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 13.09.2012 en diende op 26.06.2013 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd eveneens onontvankelijk verklaard op 17.02.2014, haar betekend op 24.02.2014.

Ter ondersteuning van haar huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het feit dat haar twee kinderen in België zijn geboren; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder beweert betrokkene dat haar jongste kind, [...], werd erkend door haar toenmalige Roemeense partner waardoor dit kind naast de Armeense nationaliteit ook de Roemeense nationaliteit zou hebben. Echter, betrokkene legt geen enkel officieel document voor (bv. een nationale identiteitskaart of een internationaal erkend paspoort) waaruit zou blijken dat haar jongste kind effectief de Roemeense nationaliteit zou hebben. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen

te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, dat haar jongste kind de Roemeense nationaliteit zou hebben, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Voor wat betreft de bewering dat de kinderen steeds in België hebben gewoond en geen enkele band hebben met Armenië, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet aannemelijk maakt. Hoewel de kinderen inderdaad niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Armenië. Betrokkene heeft immers de Armeense nationaliteit en is in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar oudste kind slechts voorlopig was. Voor wat het jongste kind betreft, dient er op gewezen te worden dat dit kind werd geboren toen haar asielprocedure reeds was afgesloten en zij dus zeker wist dat zij geen recht op verblijf had en bijgevolg gevolg diende te geven aan het eerder aan haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook de verwijzing naar het Nederlandse systeem van het 'Kinderpardon' kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit Nederlandse systeem van het 'Kinderpardon' niet is opgenomen in de Belgische wetgeving waardoor betrokkene zich hierop dus niet kan beroepen.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met politie en/of gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene meer dan 9 jaar ononderbroken in België verblijft, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij werkwillig is, dat zij een tewerkstellingsbelofte voorlegt en dat zij tevens attesten van vrienden en kennissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

1.4. Op 17 april 2020 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

[...]

+ als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen:

- [...], geboren op 23.12.2011, nationaliteit: nog niet bepaald

- [...], geboren op 21.02.2013, nationaliteit: nog niet bepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.3 De middelen

M.b.t. de nietigverklaring

Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster én haar minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

dat verzoekster na een ononderbroken verblijf van thans bijna 11 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. haar land van herkomst - Armenië - waarmee haar kinderen, dewelke hier in 2011 én 2013 geboren zijn, geen enkele band hebben én nog nooit geweest zijn ! - en een leven heeft opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd is én haar kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan én nog nooit in het land van herkomst van verzoekster zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster t.a.v. haar land van herkomst ontworteld is én al een sterkere binding heeft met België én haar kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekster én haar kinderen naar Armenië niet mogelijk is omdat zij niet over de juiste reisdocumenten voor haar kinderen beschikt om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van haar land van herkomst waardoor verzoekster gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster én haar minderjarige kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekster, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (9 jaar én 7 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat uit het bovenstaande volgt dat verzoekster aldus aantoonde dat er voor haar een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië: dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoekster ten overvloede aantoonde;

dat voorts geheel ten onrechte de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster geen begin van bewijs zou voorleggen dat haar jongste zoon de Roemeense en dus een EU-nationaliteit zou hebben; dat verzoekster immers van haar beide kinderen kopie van hun Belgische geboorte-akten heeft

bijgevoegd bij haar regularisatie- aanvraag en uit de geboorte-akte van haar jongste zoon overduidelijk blijkt dat deze werd erkend door de heer [...], geboren te [...] (Roemenië) op 09.12.79 zodat hieruit door eenvoudigweg de heer [...] via het rijksregister te verifiëren reeds kan afgeleid worden dat de jongste zoon van verzoekster de Roemeense nationaliteit weldegelijk zal hebben;

dat bovendien DVZ in identieke dossiers van andere Armeense families (bv. [...] met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. 5.726.405- 6.438.489 met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekster, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 31.03.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 31.03.20 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de

rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een

verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.4. Verzoekster voert aan dat de eerste bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding en op kennelijke onredelijke wijze werd besloten dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Verzoekster betoogt dat zij enerzijds omwille van praktische overwegingen en anderzijds omwille van dwingende juridische redenen verhinderd is om een verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure. Wat de ingeroepen praktische overwegingen betreft, stelt verzoekster dat zij onttrokken is van haar land van herkomst, namelijk Armenië, en dat zij al een sterkere verbinding heeft met België. Tevens betoogt zij dat haar kinderen enkel een binding hebben met België.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Daarenboven haalt verweerder aan dat de kinderen van verzoekster via hun moeder een band hebben met Armenië aangezien zij aldaar geboren is en opgegroeid.

Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling in haar situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij niet concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verzoekster spreekt van *“praktische overwegingen”*, doch het gegeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag alhier gemakkelijker zou zijn, volstaat uiteraard niet. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert ook geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekster wordt dan ook niet bijgetreden in haar betoog dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van haar aanvraag, meer concreet de nauwe banden die zij en haar kinderen in België zijn aangegaan en hun integratie, zou tenietdoen.

Aangaande de dwingende juridische redenen betoogt verzoekster dat haar kinderen niet over de juiste reisdocumenten beschikken om toegang te krijgen tot Armenië. Met deze stelling bewijst verzoekster echter niet dat zij in de onmogelijkheid is om dergelijke documenten te verkrijgen voor haar beide kinderen.

Verzoekster stelt nog dat een terugkeer naar haar land van herkomst als gevolg heeft dat de scholing van de minderjarige kinderen langdurig zal worden onderbroken, wat vanuit psychologisch en pedagogisch standpunt onaanvaardbaar is omdat de kinderen zich in een cruciale ontwikkelingsfase bevinden. Verzoekster gaat er met haar kritiek evenwel aan voorbij dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld dat een gepaste scholing ook mogelijk is in het land van herkomst, minstens dat een aanwijzing van het tegendeel niet voorligt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de scholing niet kan worden voortgezet in het land van herkomst. Minstens toont verzoekster niet aan dat dit niet zo zou zijn. Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat de kinderen, indien zij na een tijdelijke terugkeer naar Armenië voor het indienen van de aanvraag mogen terugkeren naar België, niet opnieuw aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in België, of dat dit dan noemenswaardige problemen zou opleveren. Op dit punt wordt in de eerste bestreden beslissing verder gemotiveerd dat de verplichte scholing steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Het louter wijzen op de leeftijd van de kinderen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, volstaat in dit verband niet.

2.5. Verzoekster voert aan dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij zich derhalve moet verplaatsen naar de Belgische ambassade in Moskou (Rusland) en dat dit voor haar praktisch onmogelijk is. Verzoekster maakt deze beweringen echter niet aannemelijk en toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om zich te verplaatsen naar Armenië of naar Rusland.

2.6. Waar verzoekster betoogt dat haar jongste zoon de Roemeense nationaliteit bezit, motiveert de eerste bestreden beslissing dat verzoekster geen enkel officieel document neerlegt ter staving van deze beweringen en dat verzoekster hiervan een begin van bewijs moet voorleggen. Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk een begin van bewijs heeft voorgelegd aangezien zij een kopie van de geboorteakten van haar beide kinderen toevoegde aan haar verblijfsaanvraag. Verzoekster stelt dat uit de geboorteakte duidelijk blijkt dat haar jongste zoon erkend is door de heer S.S., die de Roemeense nationaliteit bezit. Derhalve had verweerder eenvoudigweg de heer S.S. moeten verifiëren via het rijksregister om zo af te leiden dat de jongste zoon van verzoekster wel degelijk de Roemeense nationaliteit bezit, zo meent verzoekster.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeksters jongste zoon erkend is door een Roemeense onderdaan, niet automatisch met zich meebrengt dat haar zoon ook de Roemeense nationaliteit bezit. Verzoekster toont niet aan dat haar jongste zoon overeenkomstig de Roemeense wetgeving effectief de Roemeense nationaliteit bezit, noch legt zij concreet bewijs voor waaruit kan worden afgeleid dat de Roemeense autoriteiten haar zoon erkend hebben als een Roemeens onderdaan. Verweerder heeft derhalve terecht geconcludeerd dat het niet onredelijk is te stellen dat verzoekster minstens een begin van bewijs dient voor te leggen waaruit de nationaliteit van haar zoon kan afgeleid worden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat niets verzoekster verhindert om alsnog een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, ditmaal gestaafd van het nodige bewijsmateriaal waaruit blijkt dat haar zoon de Roemeense nationaliteit bezit.

2.7. Waar verzoekster aangeeft dat zij van oordeel is dat er *in casu* wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland, dan wel de plaats van ophoud in het buitenland, in te dienen, en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.8. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. *In casu* stelt verzoekster dat zij zich in een identieke situatie bevinden als andere Armeense families met kinderen wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en gegrond werd verklaren. Verzoekster gaat er met haar kritiek aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat verweerder een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat verweerder uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het betoog van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de

verblijfsaanvraag van deze andere families dan ontvankelijk werd verklaard. Met voormeld betoog toont verzoekster nog niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoekster voert geen specifieke middelen aan tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt in haar middel enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 31.03.20 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat verzoekster geen gegrondd middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrondd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT